

Митът за договора

Митологията около Конституцията твърди, че тя служела за нещо като договор между хората изобщо и техните нови „слуги“ в Конгреса. Но в това няма и капка истина. Никой не може чрез подписване на договор да обвърже някой друг с този „договор“. Идеята, че няколко десетки бели мъже, богати земевладелци, биха могли да сключат договор от името на повече от два милиона други хора, е абсурд. Но абсурдът не свършва дотук. Нито един договор изобщо не може да създаде право, което да не се притежава от нито една от страните по договора, нещо, което всички „държавни“ конституции уж правят. От формата на документа става ясно, че това всъщност не е договор, а опит от нищо да се изфабрикува правото да се управлява, колкото и „ограничено“ да се предполага, че ще бъде то.

Едно действително споразумение чрез договор е нещо коренно различно от който и да е документ, претендиращ, че създава „Власт“. Например, ако хиляда американски колонисти са подписали споразумение, казвайки: „Съгласяваме се да даваме една десета от всичко, което произвеждаме в замяна срещу охранителни услуги от фирмата за охрана „Джордж Вашингтон“, то те биха били морално обвързани с такъв договор. (Нарушаването на сключен договор е форма на кражба, подобно на това да отидеш в магазин и да вземеш нещо, без да го платиш). Но те не биха могли да обвържат никой друг с този договор, нито биха могли да използват такъв договор, за да дадат на фирмата за охрана „Джордж Вашингтон“ правото да започне да ограбва или по друг начин да управлява хора, които нямат нищо общо с този договор. Нещо повече, като уж упълномощава „Конгреса“ да прави различни неща, Конс-

титутцията всъщност *не изисква* от Конгреса да прави каквото и да било. Кой със здрав разум би подписал договор, който не задължава другата страна да прави нищо? (В *ДеШейни с/у Унибейго*, 489 U.S. 189, дори Върховният съд на САЩ официално декларира, че „Властта“ в действителност няма никакво задължение да защитава обществото). Резултатът е, че Конституцията, вместо да бъде брилянтен, полезен, валиден договор, е един безумен опит на една шепа хора едностранно да подчинят милиони други хора на управлението на една машина за агресия в замяна срещу никакви гаранции за каквото и да било. Фактът, че милиони конституционалисти отчаяно се опитват да се върнат към *първото*, с надежда, че такъв договор може да спаси тяхната „страна“, ако хората опитат отново – след като напълно се е провалил при първия опит – потвърждава силата и безумието на суеверието, наречено „авторитет“.